

Farní občasník

Časopis farního společenství v Otrokovicích

Číslo 5, ročník XIX

neděle 31. 8. 2008

Po cestě za poznáním

Byl krásný jarní den roku 12 po Kr. V jeruzalémském chrámě vášnivě diskutovala skupina učitelů zákona. Zastavil se u ní malý židovský chlapec a zaujatě poslouchal. V jednu chvíli se řečník odmlčel a chlapec mu nebojácně vpadl do řeči: „Jak může být...“ Všichni se otočili.

Jeden z přítomných, kterému říkali Šimon, zavelel: „Mlč a poslouchej.“ Ostatní se obrátili zpět. Vzduch však znovu prořízl pisklavý hlas: „Proč by to tak nemohlo být?“

„Měl by ses naučit úctě ke starším,“ obořil se na něho Šimon. „To tě doma neučili, že nemáš starším skákat do řeči? A ta hloupá otázka – proč by to tak nemohlo být? To je přece jasné.“

„Počkej Šimone, to je dobrá otázka,“ promluvil Samuel, nejstarší z mužů, s šedivým vousem a bílými vlasy. „Proč by to tak nemohlo být?“

„Proč, proč,“ povykoval starý Šimon.

„Nu, proč?“ začal naléhat Samuel na ostatní. Z houfu mužů jen váhavě vycházely námitky.

„Jak jsi to myslel?“ otázal se staroch chlapce. Ten bázně svou myšlenku několika větami popsal. Mezi muži to zašumělo. „Ty nejsi zdejší, že ne?“ ozval se opět Šimon. „Jsem z Nazareta,“ odvětil hrdě malý hoch. Muž zabručel: „To jsou ti poutníci, co jich je plné město. Užívají si a jejich synové pak vyvádějí na ulicích. Kdyby si je raději hlídali!“

Bělovlasý Samuel namítl: „Nevyvádí,

Šimone. Vždyť jsme mu ještě neodpověděli.“ Kroužek mudrců opět začal diskutovat o chlapcově návrhu. „Kdes na to přišel, to vás učili ve škole?“ zeptal se starý muž.

Malý poutník odvětil: „Rabi, který nás v Nazaretě učí ve škole, říká, že není špatných otázek. Jen odpovědi se někdy špatně hledají.“

„To vás rabi učí dobře,“ usmál se stařec. Začal s chlapcem rozmlouvat a několik z mužů se se zájmem připojilo.

Tak nějak to tam tehdy možná probíhalo. Dnes už nevíme, zda to byl Šimon či Samuel, o čem přesně mluvili, a ani netušíme, jak jejich rozmluva dopadla. Píše se však, že hoch seděl mezi učiteli, naslouchal jim a dával jim otázky. Učil se od nich a oni se učili od něho. Otázka stíhala otázku a společně hledali odpovědi, pravdu a poznání.

V novém školním roce vás, děti i dospělí, opět čekají školy, jazykovky, zušky, kroužky a kurzy. Možná i vy potkáte své Šimony, kteří nesnesou žádné otázky jak a proč, a snad najdete i vy Samuely, s nimiž budete společně hledat poznání. Ta cesta není snadná, ostatně jako každá cesta vpřed. Jděte a nebojte se.

Přeji vám všem, aby i o vás jednou někdo mohl napsat to, co evangelista Lukáš o tom malém židovském chlapci: „.. prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem.“

Pavel Ludvík

O dětech v kostele

Patří i malé děti do kostela, nebo ne?

Milí farníci, zvláště mladé maminky a tatínkové!

Jeden známý kněz prohlásil: „Když se v kostele při nedělní mši svaté neozývá občas pláč dětí, je to velmi smutná farnost. Bude stále stárnout a stárnout až jednou... Sami si to domyslete.“

Patří i malé děti do kostela, nebo ne? Někdo namítne: *Jenom v kostele ruší a my se nemůžeme soustředit na to posvátné, co se v kostele děje.* Položme si jinou otázku: Patří děti do farní rodiny, nebo ne? A mše svatá je přece slavnost celé farní rodiny. Chce to ale velikou toleranci a pochopení pro děti a pro jejich rodiče. Pokud budeme zvláště my starší chtít, aby malé dítě sedělo úplně potichu, ba ani se nepohnulo, budeme se na něho mračit a hrozit mu, tak můžeme mít i vinu na jeho pozdějším odporu chodit do kostela. Rodiče by měli prosit o velikou modrost, jak děti motivovat a jak jim pomáhat postupně objevovat mši svatou. My ostatní bychom měli prosit o trpělivost a o radost z každého přítomného dítěte.

Někoho přesto napadají otázky: Patří do kostela kočárky i s nejmenšími dětmi? Mají tato nemluvnata něco ze mše svaté? Od kolika roků by měly děti pravidelně chodit do kostela? – Vzpomeňme, jak se lidé tlačili na Pána Ježíše, protože z něho vycházela síla. Tak jako Boží milost činí velké věci v dítěti v okamžiku jeho křtu, i když ono nic „nevnímá“, tak může živý Ježíš působit i na dítě během mše svaté. To všechno je veliké tajemství, které se vymyká naší „rozumnosti“. Aktivní spolupráci při mši svaté Pán očekává od nás s přibývajícimi roky. Bez ní my dostáváme moc málo. Chtěl bych proto jasně

říci: **Děti do kostela vždy patří.**

Moc děkujeme vám, rodiče, že vozíte či vodíte své děti do kostela. Pokud maminky uslyšíte od někoho něco opačného, tak mu odpusťte a nezařizujte se podle něho, nenechte se žádnými řečmi ani posunky odradit. Už teď se pokládají základy víry vašeho dítěte. Nenechte si ujet vlak. A děti jsou přece naší budoucností a pokud zmizí z kostelů, zmizí s nimi i naděje na pokračování. Jistě nikdo přece nechce, aby nastal konec živé křesťanské víry v našich obcích.

Přesto - mít s sebou v kostele dítě nebo je pravidelně vodit do kostela má svá pravidla. Děti v kočárku nemohou za to, že křičí. Oni vlastně v kostele nekřičí, ale „zpívají“. Pokud ale silně zpívají i když varhany už dlouho nehrají, či přehlušují předčítání Božího slova nebo kázání, je lépe, ať zazní jejich „zpěv“ na chvíli i v okolí kostela. Až se dítě uklidní, přijedte klidně zpět do kostela mezi nás. Rádi vás tam vidíme!

Když vám menší dítě začne opravdu nesnesitelně řvát či hlasitě vykřikovat, vezměte je třeba na chvíli dozadu, něco jim tam ukažte nebo je vezměte na chvíli i ven. Když bude v kostele škemrat, že potřebuje na záchod, je logické, že mu nebudete říkat: „Teď ne! Vydrž, teď se modlím! Teď se to nehodí! Ježíšek si to nepřeje!“ Vezměte je ven bez skrupulí. Existují moudří rodiče, kteří se doma vybaví taškou hraček, bonbónů, obrázků, knížek, aby postupně zabavovali své dítě. Jsou k dostání misálky pro děti o průběhu mše svaté. Naposledy je vydána knížečka: „Katka a Bětka na mši svaté“. Těmi si dítě listuje a sleduje tak za pomoci svého rodiče průběh mše

svatě.

S dětmi, kteří již cupitající či už krásně chodí po svých, jděte co nejvíce dopředu, ať ze mše něco mají. Nebojte se, milí rodiče, že někomu zasednete jeho místo. Věřím, že každý opravdově věřící vám rád nabídne své dosavadní místo. Vždyť jim jistě také jde o budoucnost víry u nás v kostele. Děti se totiž potřebují i dívat, aby se zabavily. Ze zadních lavic, kde uvidí jen záda druhých, nic neuvidí. O to rychleji je to přestane bavit a začnou se nudit a zlobit. Někdo řekne: *Naše děti sedí s námi vzadu nebo jsou s námi na kůru a vůbec tam nezlobí.* Bohu díky za to. Ale jsem přesvědčen, že by měly být dole a vepředu. Musí se naučit zapojovat se do mše svatě. Nestačí být na mši svatě, být na ní hodní, ale vstoupit do ní, slavit ji. Jinak je to povede k povrchnosti, zvykovosti ve víře a za pár let se vytratí z kostela a vy se budete divit a říkat si, jak to že už nechtějí chodit do kostela. Není ani moudré posílat děti jen dopředu a sami zůstat někde vzadu. Děti potřebují podle věku občas na něco upozornit, usměrnit,

pozvudit k pozornosti, vést k modlitbě po sv.přijímání. Ale hlavně potřebují vidět a zažít váš aktivní příklad.

Rodiče by měli přemýšlet, jak své dítě doma učít ztišení, naslouchání a prožívání mše svatě, jak je motivovat k účasti na ní. Ptejte se druhých rodičů, jak to dělají. Spolu hledejte nové a nové možnosti, jak děti motivovat při mši svatě.

Shrňme základní pravdy o dětech v kostele: S malými dětmi do kostela chodit nejen můžete, ale máte. I s kočárky také můžete. My kněží a i ostatní skutečně věřící se radujeme z přítomnosti vás i vašich dětí. Buďte s nimi vždy ale vepředu, co nejbližší oltáři! Dětem šeptem vysvětlovat obřady můžete. Nutit malé děti přespříliš k pozornosti či zasahovat tvrdým způsobem znamená znechutit jim kostel třeba i na celý život. Nechat dítě v kostele svobodně řádit je nezodpovědné a neohleduplné vůči ostatním.

Za moudrost ve vedení vašich dětí k Bohu se modlí i ostatní farníky k tomu vybízí

o. Ivan Fišar, Zlín

Jak v kostele na malé dítě

S naší nejstarší dcerou, tehdy ještě drobečkem ve věku asi 3 let, jsme začali chodit do kostela ve Zlíně krátce po převratu. Velmi rychle jsme pochopili, že je nad její síly hodinu jen pozorovat dění u oltáře a poslouchat biblické texty a modlitby. Už při evangeliu se začala projevovat způsobem přiměřeným jejímu věku, ostatní nás stíhali nepřijemnými pohledy, zbytek bohoslužby se pro nás stal utrpením a celkem pravidelně jsme ji museli vyvádět ven.

Tehdy ještě nebyl takový výběr vhodných pochutin a malých balení nápojů jako nyní. A vůbec jsme byli naučení, že v kostele se nejí a nepije. Začal jsem tedy vymýšlet, čím ji při promluvách za-

bavit. Dcera byla ovšem náročný návštěvník a svatý obrázek na prohlížení jí vydržel jen chvíli. A tak jsem odcházal na mši s kapsami nabitými různými pomůckami, které měly naši návštěvu kostela usnadnit.

Na začátku bohoslužby jsem ji nechal jen zvědavě pozorovat okolí. Když začala být nepokojná, dostala modlitební knížku. Prolistovala ji však už během prvního čtení a musel jsem vymyslet další zábavu, třeba nějakou figurku. Krize obvykle nastala během evangelia a kázání. Dcerka dostala hromádku svatých obrázků, které si prohlížela a skládala na hromádky. Když byla větší, měla za úkol je roztřídit na muže a ženy, nebo

vybrat hromádku andělíčků. To však nestačilo. Neocenitelnou pomoc prokázal čistý velký kapesník. Byl naprosto nehlukný, dal různě přeskládat, motat na zápěstí, posloužil jako peřinka pro malou panenku. Riskantní hračkou byl svazek klíčů. Když upadl, bylo to slyšet v celém kostele, ale do kapesníku se dal báječně balit také a jako zábava vydržel dobrých deset minut. Toto vše dítě provádělo sesuté na zemi pod mými nohama, já mohl celkem nerušeně poslouchat. Jen jsem musel včas podat novou pomůcku.

Když jsme přečkali kázání, bylo téměř vyhráno. Při obětování nastal totiž v kostele pohyb a to dceru zaujalo. Když náhodou ne, dostala za úkol pozorovat zlaté nádoby na oltáři, to zpozorněla téměř vždy. Také měla vystihnout okamžik, kdy ministranti zazvoní zvonkem. Takto jsme doslova sbírali cenné vteřiny bez vyrušování. Po čase měla spočítat

zlaté předměty, svíčky nebo dokonce sochy u oltáře. Znalost počítání do čtyř na to stačila. Dobu přijímání pak trávila pozorování bot a kabelek žen, které procházely kolem nás.

V pozdějším věku musela sledovat průběh mše v dětském misálu a kontrolovat, jestli to pan farář a ministranti „dělají dobře“. Také se osvědčilo pozorovat, kterému panu faráři a ministrantovi se postavičky v misálu nejvíce podobají.

Takto jsme si tedy postupně zvykali. Důležité bylo, že dcera nerušila okolí a já mohl soustředěně poslouchat. Zpočátku sledovala průběh bohoslužby pozorně skutečně jen pár minut. Postupně se však dokázala mše svaté účastnit ve větším klidu, bez vyrušování okolí, a věřím, že dnes jí už to nedělá vůbec žádné potíže.

Pavel Ludvík

Jak to vidím já

I já jsem byla mladá a měla jsem malé děti, se kterými jsem i se svým manželem od malička chodila do kostela. Měli jsme to o to horší, že byl jen kostel sv. Michala, který pojal poměrně málo lidí. S maminou, první dcerou, jsme museli jezdit do Malenovic, abychom se s kočárkem do kostela dostali. Děti rostly a kostel jsme navštěvovali každou neděli. Takže každé dítě má místo v kostele. Děti opravdu do kostela patří.

Jiná situace je s návštěvou kostela dnešních dětí. V našem kostele bývá 10 i více rodin i s nejmenšími a většími dětmi, ale dalších 100 i více lidí také chodí do kostela, ale ti se chtějí soustředit na mši svatou. Jde o to, aby ti první neomezovali příliš ty druhé.

Každý rodič musí od toho nejujtějšího věku dítě vychovávat, to znamená i výchovu k pobytu v kostele. Jestliže malé dítě celou mši svatou dělá hluk, ruší

ostatní, kteří jsou vytrhováni v usebranosti. I rodiče těchto hlučných dětí z takové mše svaté nemohou nic mít. Je proto vhodné malé děti nějak zabavit, např. hračkou, která by ovšem měla být měkká a nehlukná. Ne jako chlapeček, který nosí do kostela dvě setrvačnicková autíčka, se kterými

jezdí po lavici a dělá hluk. Stejně tak si myslím, že jídlo a pití do kostela vůbec nepatří. Dítě by mohlo jednu hodinu bez jídla a pití vydržet, ovšem tomu se musí také od maminky naučit. S dětmi, které v kostele svými projevy velice ruší, prosím běžte ven, aby se ostatní mohli věnovat tomu, proč do kostela přišli. Odchod s dítětem nebudeme považovat za vaše rodičovské selhání, ale za znak úcty a ohleduplnosti k ostatním.

Osobně mně a většině lidí velký křik dětí

při mši svaté velice vadí. Takovéto dětské brebentění ne, ale hlučné projevy jsou velmi rušivé. Vadí nám také projevy vzpurných dětí, které prosazují za každou cenu svou vůli třeba kopáním do lavice, až to lidé sedící před dítětem cítí v zádech.

Rodiče malých dětí si také někdy stěžují, že v „akváriu“ se děti nemohou mše svaté dostatečně účastnit, že se tam děti trumfují v nezbednostech. Proto by raději s dětmi chodili do kostela. Ale rodiče, udělali jste všechno, abyste své děti naučili i v takovýchto zařízeních být

mírnější, a ne aby se předváděly? Myslí si, že tříleté dítě by nemuselo již chodit do této místnosti, že se dá v kostele zvládnout, když je k tomu vedeno. Na děti je třeba od malinka působit. Maminka však musí stále připomínat, že musí být potichu, že určité projevy nesmí dělat.

Vychovávejte své děti tak, aby věděly, že musí být hodné, že nesmí kopat do lavice, nesmí na lavici vylézat a celkově rušit. Vyžadujte to po svých dětech a děti se to určitě naučí.

Marie Budínová,

Kočárky v kostele

Všimli jste? Na konci loňského roku a letos se v kostele objevily kočárky. A ne jeden. Někdy dva, tři, často pět i více. Ty, které vezou asi poněkud nevychované pasažéry, zůstávají způsobilé v předsíni, ostatní minou bezbariérový vchod a rozjedou se na všechny strany našeho širokého kostela. Některé jejich řidiči pro jistotu zaparkují hned pod kůrem, jiné jednotlivě zamíří k bočním stěnám kostela. Nejsou výjimkou ani ty, které stráví bohoslužbu ve dvojici či trojici, a občas některý vyšplhá až na kůr. Vadí vám to? Mně ne a věřím, že ani většině ostatních. Tak, jak jsme si rychle zvykli na invalidní vozíky, přijmeme určitě i dětské kočárky. Jen aby jejich osádky, až povyroستou, nezačaly jezdit do kostela se šlapacími autíčky.

To, že rodiče s kočárky nezůstávají poblíž hlavního vchodu, jak tomu bývalo dřív, je neobvyklé a připouštím, že někomu to může vadit, ale kde mají se svými kočárky stát? Do předsíň se nevejdou, do místnosti pro děti se kočárkem téměř nedá zajet. U hlavního vchodu zavazí velice. A tak hledají útočiště tam, kde je víc místa. Vzpomínám, jak jeden novopečený otec suverénně zajel s vozítkem do úzké boční uličky, přímá pod oltář.

Vyděsil jsem se v očekávání zmatku, který vznikne při přijímání, a s tichým zadostiučiněním jsem po proměňování pozoroval, jak otec řadí zpátečku a kvapem s kočárkem odjíždí dozadu kostela, aby uvolnil přístup k oltáři.

Někteří rodiče mají to štěstí, že osádky jejich kočárků jsou způsobilé a prospí celou mši svatou. Jiné ne. Pak by si měli zopakovat rady k chování dětí v kostele. Tomuto tématu jsme vloni jeden FOM věnovali a i dnes si můžete přečíst pěkný článek, jak se na to dívá zlínský farář o. Ivan Fišar.

Nezlobí však jen děti, ale někdy i samotné kočárky. Rytmicky se pohupující kočárek nás občas svým povrzáváním ruší a my ho za to stíháme pohledy, které se na mši svatou moc nehodí. Tatínčí, kočárek potřebuje občas údržbu, hlavně když není úplně nový. Jinak váš úprk z kostela s plačícím dítětem bude ještě zvýrazněn opakujícím se vrzáním a bude skutečně nepřehlédnutelný.

Pavel Ludvík

O používání latiny v kostelích

Stručná liturgika - bohoslužebný jazyk

Dnes nastíníme téma bohoslužebného jazyka. Lze říci, že bohoslužebným jazykem je jazyk, v němž pronášíme liturgickou modlitbu. Podle prastaré tradice existují jen tři jazyky vhodné pro liturgii: hebrejščina, řečtina a latina, protože byly posvěceny nápisem na Kristově kříži. Liturgickým jazykem prvotní jeruzalémské obce byla aramejščina (je blízká hebrejštině). V Římě byla bohoslužebným jazykem tehdy běžná řečtina, ve 3. a 4. stol. ji v Římě v liturgii vystřídala v té době běžná latina.

Národní jazyka v liturgii

Po II. vatikánském koncilu došlo ve velkém měřítku k připuštění národních jazyků do liturgie. Bylo by ale velkým omylem pokládat latinu za překonanou nebo zrušenou. To, že se z naší liturgie latina ztratila, jistě nebylo správné. Tím, že do liturgie v rozumné míře navrátíme latinu, nekřísíme nějakou mrtvou tradici, ale děláme latině místo tam, kde již mnoho staletí právem patří. I když Církev dávala přednost z různých důvodů mrtvým jazykům, dovolení používat lidových jazyků v liturgii dávala tu a tam i dřívě. Nesmíme zapomenout na liturgii staroslověnskou – v době sv. Cyrila a Metoděje slouženou běžným jazykem našich předků. V liturgii byzantské (řeckokatolíci, pravoslavní) je slovanština stále živá. Koneckonců liturgie na křesťanském východě byly vždy otevřenější lidovým jazykům než liturgie západní.

Vstup národních jazyků do západní liturgie přinesl bezpochyby mnoho pozitiv. Již papež Jan VIII. roku 880 na podporu slovanské liturgie vyhlásil, že Bůh si přeje být chválen všemi jazyky.

Liturgický jazyk je jazyk posvátný, proto se do liturgie nesmí dostat řeč nekultivovaná nebo dokonce slang.

Má to být jazyk, který proniká do hlubin lidského srdce a blíží se tak k poezii.

Důvody, proč používat latinu

Na závěr uvedme několik důvodů, proč je vhodné slavit liturgii kromě češtiny i latinsky:

1. Církev je všeobecná a má trvat až do konce časů; vyžaduje tedy jazyk univerzální, vznešený, velebný a neměnný, který není jen jedním z národních jazyků.
2. Latina je krásným znamením, že Církev sjednocuje křesťany všech zemí, dob a jazyků. Navíc při mších s mezinárodní účastí je použití latiny nejvhodnější řešení.
3. Latina je účinnou obranou proti porušení čisté nauky Církve, umožňuje totiž přesné teologické vyjádření (na rozdíl od živého jazyka, kde kvůli vývoji dochází k posunu významů slov).
4. Latinský bohoslužebný jazyk chrání a zahaluje božské tajemství a zároveň nám pomáhá k hlubšímu proniknutí do eucharistického tajemství. Latinská bohoslužebná řeč nám připomíná, že se při mši svaté děje něco, čemu nemůžeme rozumět.
5. Latina je pokladem zbožnosti západní části Církve, je slávou Církve mnoha staletí; je nadčasová: modlíme se stejným jazykem a mnohdy i stejné modlitby jako první římský papežové a světci všech staletí.
6. II. vatikánský koncil si přeje, aby latina byla užívána v naší bohoslužbě i nadále.

7. Exorcisté mají zkušenost, že satan nenávidí latinu. Nic nezpůsobuje démonům útrapy tolik, jako modlitby vyslovené latinsky.

Mše svatá je oslavou Boha, proto není rozhodující, zda latině rozumíme. Navíc

se modlíme texty, které jsou předloženy a podepřeny autoritou Církve. Při troše otevřenosti a trpělivosti tedy jistě přinese ovoce i liturgie slavená v latině.

Štěpán Horký

Latinská mše v našem kostele

V článku Štěpána Horkého jsou uvedené důvody, proč by si církev měla uchovávat liturgii v latinském jazyce. Když byl zaveden v liturgii národní jazyk, velmi to přispělo k lepšímu prožití mše svaté. Toto opatření však bylo původně zamýšleno tak, že se budou používat obě možnosti. Chybou je, že se na to většinou zapomělo a národní jazyky latinu převážně vytlačily. Je však škoda, že to, co církev po celé křesťanské dějiny spojovalo, v současnosti věřící neznají. Proto se také hlavně před jubilejním rokem připomínalo, aby se obnovila znalost latinské liturgie. Dnes, kdy se věřící z různých zemí daleko častěji spolu setkávají při společných bohoslužbách, by znalost latinské mše mohla být významným pojítkem. Je zřejmé, že význam společného liturgického jazyka se v církvi asi na její původní úroveň obnovit nepodaří. Jistě by však stálo zato udělat něco pro to, aby alespoň latina úplně nevymizela.

Obracím se tedy na věřící, kteří by tuto myšlenku byli ochotni podpořit, abychom pro to společně něco podnikli. Nepočítám s tím, že bychom zavedli mše, kde by vše bylo v latině. Spíše bychom se mohli postupně seznamovat s latinskou verzí těch částí, které jsou při každé mši svaté stejné, tedy: znamení kříže, úkon kajicnosti, Pane, smiluj se, Svatý, svatý, slova proměňování, tajemství víry, Otče náš, Beránku Boží a požehnání. Ostatní části by byly v českém jazyce. Za tím účelem je připravena brožurka, kde jsou

tyto části vypsány latinsky s českými překlady, takže i když člověk v latině ničemu nerozumí, může s přehledem sledovat obsah v češtině. Tato pomůcka tak umožňuje, aby se věřící mohli s užítkem účastnit i latinské mše. Zatím přicházím s návrhem, že tato mše sv. bude bývat jednou za dva týdny ve středu. Deset minut před začátkem mše bychom se s určitým textem seznámili a pak ho při mši sv. také použili. Všední den volím proto, aby účast na takové mši sv. bylo možné brát jako nabídku a nikdo se necítil být nucen do něčeho, co mu nevyhovuje. Ti, kteří jsou ochotni latinskou liturgii podpořit, si snad ve středu udělají čas. Tento návrh je samozřejmě možné na základě připomínek farníků a projednání na pastorační radě různě obměnit.

otec Josef

P a-ter noster, qui es in cae-lis; sancti-fi-
ca-tur nome-n tu-um; ad-veni-at regnum tu-
um; fi-at vo-luntas tu-a, sic-ut in cae-lo, et
in terra. Pa-ter-nost-rum coti-di-um da

Farní zprávy

Křesťanská hudba v kostele

V návaznosti na Festival pod věží, který se koná 20. 9. na Jižních Svazích ve Zlíně, se některá z vystupujících skupin zúčastní následující den naší nedělní mše sv. v 10.30, při které bude hrát a zpívat.

Pozvánka na Sv. vodu

V neděli 7.9.2008 se koná každoroční pouť na Sv. vodě. Poutní mše sv. proběhne od 14.30.

Křty, svatby a pohřby za poslední období:

Křty: Linda Kristina Máčalová, Břetislav Kotyza, Denisa Biliková, Michal Pernička, Natálie Mádrová, Hana Zdislava Miklová, Sára Sobotková, Martin Maňásek, Liliana Marie Bartoňová, Adam Marek Babík.

Svatby:
Martin Matějček - Silvie Odstrčilíková
Vilém Lhotský – Kateřina Blahová

Poslední rozloučení:

Ludmila Večeřová, Marie Hradilová,
František Vrla, Marie Ševčíková, Marta Matulíková

Vyučování náboženství v Otrokovicích 2008/2009

Tří.	Den	Hodina	Místo	Vyučující
1.	středa	14:00 – 14:45	suterén kostela	pí Čechová
2.	úterý	14:00 – 14:45	klubovna č. 1	pí Šmiková
3.	čtvrtek	14:30 – 15:15	suterén kostela	P. Zelinka
4.	úterý	15:00 – 15:45	suterén kostela	pí Šmiková
5.	středa	15:00 – 15:45	klubovna č. 1	pí Plšková
6.	pondělí	15:00 – 15:45	klubovna č. 1	pí. Fraisová
7.	čtvrtek	16:00 – 16:45	klubovna č. 1	P. Zelinka
8.-9.	Výuka spolu se 7. třídou. V případě dostatečného počtu žáků se domluví termín samostatné výuky.			P. Zelinka

< Tento rozvrh lze z nutných důvodů ještě upravit, pokud bude včas takový požadavek nahlášen. < Klubovna č.1 je v prvním poschodí nové části fary. Od bočního vchodu do kostela, průchodem k faře. < Učebna v suterénu kostela je pod kostelem, vchod vedle farní garáže, kovovou brankou. < Začínáme v týdnu od pondělí 15. září 2008!

Kdy vyjde další Farní občasník?

Další číslo Farního občasníku vyjde v neděli 26. října 2008. Jeho uzávěrka bude 12. října 2008. Redakce děkuje všem autorům příspěvků v tomto čísle a těší se na další články, názory a náměty. Můžete je v písemné podobě předat komukoli z členů redakce nebo poslat elektronicky na adresu obcasnik@volny.cz.

Vyúčtování obnovy kaple sv. Anny v Kvítkovicích

Výdaje při vyřizování stavby a poplatky:

projekt na střechu	29 512,00
nájem veřejných prostor	18 000,00
stavební povolení	1 000,00
popl.-silniční hosp.	500,00
vyřízení dopravního značení	2 380,00
kolek	100,00
projekt a poplatky - výdaje celkem	51 492,00

Poděkování patří všem, kteří jakýmkoliv způsobem přispěli k tomuto dílu. Zvláště pak za tyto dobrovolné práce a služby: stavební dohled, poskytnutí prostoru na dvoře stavební firmě, stavba a úklid lešení, oprava fasády, oprava stříšky nad vchodem a úklid kostela.

Výdaje na vlastní stavbu střechy:

firma Rapos - dosud zapláceno	889 607,50
firma Rapos - dluh	418 889,50
firma Rapos - výdaje celkem	1 308 497,00

Rovněž srdečně děkujeme všem, kteří toto dílo podpořili finančně.

Farnost dosud dluží přes 400 000,- firmě Rapos, a to na základě dohody, kterou do jednoho roku umožňuje smlouva o dílo.

Jiné výdaje:

stavebniny	441,00
nátěr fasády	44 000,00
oprava stříšky	2 160,00
jiné výdaje - celkem	46 601,00

Příjmy:

měsíční sbírky 2007/2008 - dary	500 790,00
dar z Oldřichovic	20 000,00
dotace města Otrokovice	200 000,00
dotace Zlínského kraje	80 000,00

Celkem výdaje

celkové výdaje	1 406 590,00
z toho uhrazeno	987 700,50
dluh, který zbývá uhradit	418 889,50

Plnomocné odpustky v roce sv. Pavla

U příležitosti dvoutisíciletého výročí od narození sv. Pavla, apoštola.

V roce sv. Pavla (od 28.6.2008 do 29.6.2009) mohou věřící získat za obvyklých podmínek pro sebe nebo pro zemřelé na způsob přimlavy plnomocné odpustky na těchto místech olomoucké arcidiecéze v níže uvedené dny:

< V kostelích zasvěcených sv. apoštolu Pavlovi (jejich seznam viz níže)

< V katedrále v Olomouci a v bazilikách Velehrad, Svatý Hostýn a Svatý Kopeček.

Odpustky na těchto uvedených místech lze získat: v první pátky v měsíci, první neděle v měsíci a 29. den v každém měsíci během celého roku sv. Pavla.

Dále je možno získat odpustky:

ve všech kostelích při veřejném posvátném obřadu nebo veřejné pobožnosti ke cti Apoštola národů sv. Pavla během celého roku sv. Pavla a při ukončení tohoto jubilejního roku.

Kostely sv. Pavla na území olomoucké arcidiecéze:

Kostel Obrácení sv. Pavla: Syrovín.

Kostely sv. Petra a Pavla: Biskupice, Bohdíkov, Brodek u Konice, Deštná (Svitavy), Horní Němčí, Kelč, Kostelec u Holešova, Kunovice, Litenčice, Lubník, Medlov, Nezdenice, Penčice, Polešovi-

ce, Prostějov, Rataje, Smržice, Těšetice, Těšnovice, Tištin, Vřesovice, Želechovice nad Dřevnicí, Hlušovice, Sklené, Ústí (Hranice), Hraničné Petrovice.

Dar odpustků, které nám Církev nabízí v jubilejním roce sv. Pavla, usnadňuje dosažení většího vnitřního očištění. Plnomocný odpustek můžeme získat po splnění běžných podmínek (svátost smíření, svaté přijímání a modlitba na úmysly Svatého otce), s vyloučením jakékoliv náklonnosti k hříchu. Bližší informace o odpustcích: viz Farní občasník č. 2/2008 (dostupné na internetu www.farnost.otrokovice.cz).

Zprávy z Charity

Na konci září, u příležitosti svátku sv. Vincence z Pauly - zakladatele charitního díla, chystáme několik akcí pro veřejnost a to:

< Od 22.9. - 8.10.2008 proběhne ve foyeru Otrokovické Besedy výstava fotografií Františka Cívely, dále zde budou k vidění práce klientů a zaměstnanců Charity; vernisáž výstavy bude v pondělí 22.9.2008 od 16,30 hod.

< 30.9.2008 v 19,00 hod. se uskuteční v kostele sv. Vojtěcha v Otrokovicích charitativní koncert, na kterém vystoupí soubor Magna Mysteria

< 2.10.2008 od 9,00 do 16,00 hod. bude ve všech zařízeních Charity "Den otevřených dveří"

< 8.10.2008 v 16,30 hod. zveme všechny Tříkrálové koledníky do kina Otrokovické Besedy na animovaný film "Horton" (o slonu s žádnými kly, ale velikým srdcem...)

Ptáme se kněze

Co říká kněz jáhnovi před čtením evangelia, když mu dává požehnání?

„Ať ti Bůh očistí srdce i ústa, abys dobře zvěstoval jeho svaté evangelium, ať ti k tomu dá své požehnání.“

Ze života farnosti

Katolická charismatická konference

Poznání sama sebe skrze přednášky, možnost svátosti smíření. Nadšení pro pokračování duchovního boje za spásu nejen vlastní či našich nejbližších, ale za spásu všech lidí, spásu celého světa. Radost z daru víry, pokoj, možnost vyjádření chval a díky písněmi a modlitbami při společných chválách, při mši svaté nebo při společné adoraci či adoraci soukromé před Nejsvětější svátostí, vystavenou po celou dobu konference v obřím stanu vedle přednáškového sálu - tedy pavilónu F.

To jsou hlavní rysy i letošní konference 19. katolické charismatické konference, konané opět v Brně na výstavišti BVV.

Motto konference: „Kdybys znala Boží dar...“ (Jan 4,10)

Konferenci zahájil ve středu 9. července v 19.00 hodin biskup Vojtěch Cikrle slavnostní mší svatou v katedrále sv. Petra a Pavla na Petrově a všechny zúčastněné hosty přivítal. V průběhu konference pozdravil všechny i hejtman Jihomoravského kraje (pan Juránek - KDU-ČSL), pod jehož záštitou se akce uskutečnila. Poděkoval účastníkům za to, že se k víře takto veřejně hlásí, a popřál, aby chom dosáhli vytouženého cíle - nebeského království. Jeho cíl byl prozatím konference, na kterou chtěl přispět mimo finanční pomoc z titulu veřejného činitele i osobní obětí - doputoval na konferenci pěšky 184 km. Rázem všem bylo jasné, že všichni politici nejsou špatní a prospěchářští a že místo neustálého kritizování je třeba se za ně modlit.

Každý den jsme společně v počtu okolo 5000 lidí (z Otrokovic nás bylo 10 farníků) slavili mši svatou, zažili neopakova-

telnou atmosféru, radost, nadšení, pokoj a lásku v našich srdcích – to byl skutečný dotek Boží lásky.

Pro děti od 4 let byl zajištěn program v pavilónu G, kde se o ně po dobu přednášek starali animátoři, po obědě se konala divadelní představení nejen pro děti.

Přednášky:

< „*Setkání u studny*“ (Jan 4,1-42) – přednášející P. ThDr. Michael Slavík, generální vikář pražské arcidiecéze

< „*Papírový Ježíš*“ (Jan 4,25-26)- přednášející Ignác a Františka Muchovi - manželé, Ignác zaměstnancem pražského arcibiskupství, Františka – profesorka na gymnáziu, v současné době na mateřské dovolené

< „*Pokání a naše úhybné manévry*“ (Jan 4,18) - přednášející P. Tomáš Holub-bývalý hlavní kaplan AČR v Bosně a Kosovu, nyní moderátor biskupské kurie v Hradci Králové

< „*Bůh nikomu nestrání*“ (Jan 4,9) – přednášející P. Petr Karas- farář v Dolních Bojanovicích

< „*Přístupové cesty Zlého*“ – přednášející P. Vojtěch Kodet

< „*Kdo nežízní, ať nechodí*“ (Jan 7,37)- přednášející P. Vojtěch Kodet, ThD., OČarm. Představený bratří karmelitánů v ČR - na tuto přednášku v sobotu přijelo nejvíce lidí.

< „*Misionáři bez lodí*“ – přednášející Kateřina Lachmanová; pásmo svědectví

< „*Mým pokrmem je konat vůli toho, který mne poslal*“ (Jan 4,34) – P. Aleš Opatrný, ThD., vyučuje na KTF UK v Praze a je biskupským vikářem pro pastorační v pražské arcidiecézi.

Další přednášky, jež se konaly paralelně ve večerním pátečním programu, také

mnohé zaujaly.

Uvedeme aspoň přednášku „*Křesťan a příroda*“ - přednášející P. Marek Orko Vácha - kněz působící v Lehoticích u Znojma, učí na Biskupském gymnáziu v Brně, vede katedru bioetiky na III. lékařské fakultě UK v Praze.

Příjemnou vložkou v nabitém duchovním programu bylo posezení u cimbálu s ochutnávkou vín, kde byla možnost si nejen zazpívat s cimbálovkou, ale i povídat s přáteli a navázat přátelství nová. Setkali jsme se zde také s P. Martinem Vévodou, s P. Jiřím Putalou, s P.

Radkem Sedlákem, pozdravují všechny naše farníky.

Co říci na závěr? Pokud budete mít otevřené srdce (nejen oči pro kritiku a posuzování), můžete i vy zažít něco nepopsatelně krásného, získat pokoj a sílu do dalších dnů vašeho života.

Všechny uvedené přednášky máme na CD a budete-li mít zájem, na farních setkáních si je můžeme znovu poslechnout a povykládat si nejen o nich, ale i o zážitcích a osobních svědectvích života s Kristem.

Milena Zlatušková, Daniela Plšková

Jak lze pomoci bližnímu ze závislosti?

Tuto otázku jsem si začal klást nějakou dobu poté, co jsem poznal Davida. Nejdříve u mě vždycky vzbudil dojem, že dokáže sám přestat pít, když mu člověk pomůže najít motivaci a překonat krizová období. Po několika měsících se ukázalo, že dobrá vůle vždycky dříve či později nakonec ztroskotala a pití způsobilo opět další dluhy a situaci zvanou „na mizině“. Jak máte ale pomoci člověku, který nemá co jíst a nemá kde spát, který je vyřazen z úřadu práce, takže nemá nárok na žádnou podporu? Jak pomoci, když peníze na jídlo nebo bydlení mu svěřit nemůžete? Řeknu vám, jde to, ale je to docela fuška. Nebýt doba prázdnin, těžko bych na to všechno našel čas a energii. Nejdříve bylo třeba pro Davida najít řešení, umožňující léčbu, na kterou by přistoupil. Po řadě rozhovorů, telefonátů a procházení internetu se jako možnost ukázal pobyt v křesťanské komunitě s dlouhodobým terapeutickým programem. Pak následovalo vyřizování ohledně přijetí v komunitě, na úřadu práce, sociálním odboru, zdravotní pojišťovně, doporučení psychiatra a vyřešení některých dluhů. Nakonec se podařilo,

že 18. srpna David nastoupil do komunity Teen Challenge v Severních Čechách ve Šluknově. Tato organizace, která se věnuje v křesťanském duchu léčbě ze závislosti zejména na drogách a alkoholu, vznikla v USA a rozšířila se do řady dalších zemí.

Prosba:

David během doby, po kterou jsem se mu věnoval, začal svoji naději upínat také k Bohu. Proto jsem ho začal brát i jako našeho farníka a to mě vede k odhodlání obrátit se i na vás ostatní farníky s prosbou o pomoc nejen Davidovi, ale třeba i dalším závislým. Křesťanská komunita Teen Challenge ve Šluknově je do značné míry závislá na finančních darech. Pokud byste se chtěli připojit k této mé snaze pomoci člověku, který si sám pomoci nedokáže, můžete finančně podpořit projekt této komunity. Dary je možné vložit do označené kasičky v kostele, přinést osobně na faru nebo poslat přímo na účet komunity: 0923098309/0800.

Zvláště pak prosím o vaše modlitby a děkuji za pozornost, které jste tomuto článku věnovali.

o. Josef

Tábor kluků – Limonádový Joe

Ve dnech 19. 7. – 2. 8. se na tradičním místě v Heřmanicích u Oder konal letní tábor našich kluků.

Letos se nesl ve stylu Divokého západu a odehrával se v městečku Stetson City.

Naše táborová hra měla název Limonádový Joe a začala, jak jinak,

zhlédnutím tohoto filmu. Po něm jsme se rozdělili do tří skupinek, jejichž vedoucími byli Pepa Honzík alias Limonádový Joe, Rossi alias Doug Badman a Karel Staněk alias Horác Hogo Fogo. Ještě je třeba dodat, že o to, koho budou mít ve své skupince, mazali tito chlapci mezi sebou karty. Skupinky byly rozděleny a mohlo se začít. Každý den proběhlo několik her, jako např. boj

s bandity, odpálení dynamitu, těžba a převoz zlata, stavění dostavníků a jízda v nich, pletení opratí z přírodního materiálu, boje proti indiánům i skupinek proti sobě navzájem a spousta dalších. Na zdárný průběh těchto her dohlídali tatíček Kolalok (Pepoš Janota), starosta městečka (Žán), místní šerif (Raf), městský všelék (Laďa) a pár dní tu s námi pobyl i děda Kolalok (Zbyňa). Nedílnou součástí našeho Divokého západu bylo taky kasino, které se otvíralo skoro každý den a kde se hrály hry jako poker, kopky nebo ruleta. Hrál se o táborové dolary, které si kluci mohli vydělat při různých hrách. Spousta kluků kasinu doslova propadla a tak se taky stávalo, že někteří byli brzo zadlužení až po uši a některým se o tom i v noci zdálo a mluvili o tom ze spaní. V kasinu byla taky k dostání naše vyhlášená whisky.

Další věcí, kterou jsme na táboře podnikali, bylo plnění bobříků. Asi nejvíc kluků se pustilo do bobříka hladu a mlčení.

Další byli zaměřeni např. na zdravotědu, mrštnost, sílu, míření, kytičky, odvalu a jiné. Nejvíc bobříků ulovili Pepa Honzík s Denisem.

Novinkou letošního tábora bylo tzv. polínko. To se vztahovalo k rannímu za-

myšlení a spočívalo v tom, že jsme se po celý den měli snažit o to, co jsme zrovna v ten den probírali, a večer měl pak každý z nás přinést jedno polínko k táboráku. Jeden po druhém jsme pak svoje polínka vhazovali do ohně a při tom jsme si navzájem říkali, co konkrétního se nám podařilo nebo nepodařilo za ten den splnit.

Taky jsme měli několik návštěv – z kněží za námi přijeli otec Josef a otec Martin

Vévoda, taky nás navštívily naše holky a nemohlo chybět ani několik nočních přepadů. Jako každý rok jsme i letos zašli na brigádu do nedaleké oddílové chaty Atomu v Kamence. Samozřejmostí byla nedělní mše svatá ve Vésce. Dvakrát za tábor jsme se šli i koupat.

Závěrečnou odměnou pro všechny byla stejně jako loni jízda na bobové dráze v Tošovicích. Tady navíc proběhlo i vyhlášení nejlepší skupinky v táborové hře. Tou se stala skupinka Rossiho ve složení Rossi, Peťa Blahuš, Martin Škrabal, Pepa Divoký a Kája Ondřík. Odměnou jim byla jízda na další zdejší atrakci – býkovi. Tuto jízdu si mohli vyzkoušet i někteří vedoucí, které si kluci mohli sami vybrat.

Celý tábor jsme si myslím parádně užili, škoda jen, že nás tam nebylo ještě o trochu víc. Už teď se těšíme na nový oddílový rok se spoustou bezva zážitků.

Honza Žalčík

Cesta do Dolomit

Prázdny a dovolené pomalu končí a já vás zvou na malé ohlédnutí zpět – ke květnové výpravě otrokovických farníků do italských Dolomit – krásných hor s barevnými, převážně vápencovými skalními útvary rozkládajícími se okolo měst Cortina D'Ampezzo, Brixen a Bolzano.

Naše putování jsme zahájili mší sv. brzo ráno před odjezdem v sobotu 17. května. Poté jsme se „nalodili“ do autobusu a vyrazili. Po cestě, která trvala 12 hodin, jsme vpolední plni očekávání vysedli před pastoračním domem „Velehrad“ ve vesnici St. Martin. A mile nás tam přivítali Pavel a Saša Záleští společně s P. Antonínem Hráčkem. Ubytovali jsme se a první večer byl seznamovací - protože jsme měli mezi sebou i poutníky ze Zlína a Hulína, tak se každý krátce představil. Atmosféra byla velice příjemná a uvolněná a všichni jsme se dobře bavili.. A to nám vydrželo po celý zbytek pobytu. Přesto, že se zde sešly různé věkové skupiny, známí i neznámí, věřící i nevěřící, utvořili jsme dobrou partu.

Musím říct, že celý ten následující týden byl jedním slovem – SKVĚLÝ. Jediné, co nám v něm nebylo nakloněno, bylo počasí. Pršelo každý den v různé intenzitě a mlha byla naší věrnou průvodkyní. Také z tohoto důvodu jsme nemohli dokončit túry tak, jak jsme měli v plánu – na vrcholcích totiž ještě byla spousta sněhu – občas jsme se propadli i po kolena.

I přes tyto nepříznivé podmínky jsme navštívili město Brixen, prošli jsme se okolím jezera Pragser Wildsee, vystoupali na vrch Hörneckekele a k překrásnému malachitově zbarvenému jezeru Sorapis. Vrcholy Dürrenstein a Drei Zinnen jsme jsme bohužel nepokohli a museli se vrátit zpět, protože sněhová pokrývka byla tak velká, že se ne-

dalo pokračovat dál. Ale bereme to jako výzvu – snad někdy příště.

Každý den byla také možnost jít na mši sv., případně ranní nebo večerní chvály do kaple umístěné v suterénu pastoračního domu. Ke svátosti smíření byli k dispozici oba kněží a jeden večer jsme měli besedu s P. Antonínem na duchovní téma, kde se každý mohl zeptat na to, co ho zajímalo.

Ve volných chvílích jsme „utužovali kontakty“ – povídali si, hráli karty, pátrali po okolí, chodili na kávu, atd... Cítila jsem se tam opravdu dobře a vnímala tu pohodu a radost i všude kolem. Po prožitém týdnu už je mi jasné, proč se do těchto krásných hor každý touží zase někdy vrátit. Zvláště, když tam stráví čas ve vřelém a přátelském společenství. Prožitek v úchvatné přírodě, fyzické vyčerpání sil na túrách a společnost přátel, to jsou zážitky ze kterých se žije a čerpá energie pro další všední život. I to je další rozměr prožitků v Dolomitech.

Zároveň chci za všechny účastníky poděkovat kuchařce Aničce Ocelíkové za výbornou krmí a Maruše a Pavlovi Čechovým za všechn čas a síly, které nezištně věnovali ve prospěch uskutečnění této výpravy.

Jana Ludvíková

Pleteme pro malomocné.

1.7.2008 odvezl p. Výleta 220 obvažů a prázdné cívky, za odvoz dostal 200 Kč. Nadaci sv. Františka z Assisi jsme poslaly z Vašich darů 1.000Kč. Plníme odkaz sv. Zdislavy?

....Pamatovala na svoje děti, věděla, že slunce všem stejně svítí. Vždy přišla k chorému, přispěla každému. O sebe nedbala, svůj život obětovala. Dne 28.8.1907 podepsal Pius X. beatifikační prohlášení bl. Zdislavy a ustanovil její svátek na 30. května. Díky.

Pí Knápková a Šmiková

Zájezd farního chrámového sboru 2008

V sobotu 23. 8. 2008 jsme se rozjeli za poznáváním regionu „Litovelsko“. V Jaroměřicích jsme navštívili **poutní místo Kalvárie**, v **Javoříčku** památník vyhlazení obce, prohlídka hradu nás čekala na **Bouzově**. V obci **Mladeč** jsme obdivovali krásy jeskyní, v **Chudobíně** pak pravoslavný kostel. V **Křelově** jsme byli seznámeni s historií kostela sv. Jiljí.

Poutní místo Kalvárie, v našich zemích ojedinělé, připomíná svým rozvržením Jeruzalémskou Golgotu. Na strmém kopci, jižně od Jaroměřic, byl postaven v r. 1664 kříž, kde se konaly pobožnosti. Na témže místě byla postavena kolem r. 1680 kaple majitelem jaroměřického panství Františkem Julem Šubiřem jako dík za záchranu morové nákazy. Zakladatelem dnešní „Hory Kalvarie“ byl Šubiřův syn František Michal Šubiř, který na poděkování za záchranu života své ženy chtěl rozšířit stávající kostel. Na vybudování celého komplexu se zasloužil moravskotřebovský františkán Jeroným Weith. Ten přesvědčil manžele Šubiřovy k vystavění chrámu, který měl obsahovat všechna tajemství umučení Páně dle vzoru jeruzalémské hory Kalvárie a křížovou cestu. Legenda praví, že manželka Františka Michala Šubiře se při porodu jejich prvního dítěte tři dny svíjela v bolestech a lékaři byli zcela bezradní. Manželé se obraceli v modlitbách ke kapli na kopci a slibovali, že přežije-li paní toto nebezpečí, rozšíří kapli na kopci na kostel. Bůh prosby manželů vyslyšel a matku i dítě zachránil. F. J. Šubiř kapli zasvětil ke cti Povýšení svatého kříže a sv. patronů proti moru: sv. Fabiána, sv. Šebestiána, sv. Rocha a sv. Rozalie. Jako autor projektu chrámu se uvádí slavný J. Santini.

Z Jaroměřic na Kalvárii vede k poutnímu kostelu křížová cesta. Zvláštností proti

běžné křížové cestě je to, že jaroměřická křížová cesta má jen 11 zastavení. Pobožnost musela být tedy pro tuto křížovou cestu patřičně upravena. Vnější zpodobnění cesty se u jednotlivých zastavení liší - na začátku je kaple, pak pískovcové sloupy, nakonec obrazy.

Hlavním bodem chrámu je hlavní oltář s obrazem hlavy Kristovy (tzv. Salvator), posvěcený v Římě v kostele „ad Sancta Sanctorum“ (Svatyně svatých), kde visí originál. Na bočním oltáři vpravo jsou ve skleněné rakvi znázorněny nástroje Kristova umučení a plátno, do něhož byl mrtvý Ježíš zabalen. Na bočním oltáři vlevo jsou ve skleněné rakvi ostatky sv. Feliciána. Za hlavním oltářem je kaple, zvaná „Zahrada Getsemanská“, kde jsou plastické reliéfy Krista a apoštolů na hoře Olivové, mariánský obraz a křtitelnice z 15. století. Je zde provedena zvláštní omítka na způsob jeskynních tvarů.

Atmosféra dávné minulosti na nás dýchala v **Mladečských jeskyních**. Byly objeveny v letech 1826-1828 při těžbě vápence. Prostorům s vysokými rozervanými stropy a bohatě krápníkovou výzdobou vévodí monumentální stalagmit Mumie. Díky nálezu dokladů osídlení od starší doby kamenné (lebky, kostry lidí kromaňonského typu, nástroje, zbraně, kosti vyhynulých obratlovců) se tyto jeskyně staly světově významnou archeologickou, paleontologickou i zoologickou lokalitou. V jedné z částí jsme žasli nad útvary podobající se biblickým výjevům: Betlém, Madona s dítětem, holubice, beránek, pastýř s ovci a varhany.

Nad'a Fraisová

Pro děti

Úkol

Těšíš se do školy? Má období školního roku i nějaké přednosti? Vyjmenuj je! Jak se jmenuje malý židovský chlapec, o kterém je příběh na první straně občasníku? Dokážeš najít v Lukášově evangeliu místo, kde je o tomto příběhu zmínka?

Smějeme se

< Ptali se malého chlapečka ze školky, který den v týdnu má nejraději.

"Sobotu," vyhrkne.

"A proč?"

"Protože v sobotu nemusím jít ani do školky, ani do kostela".

< Při kázání začne středem kostela pochodovat dítě v čepici. Pan farář povídá: „Chlapečku sundej tu čepici, jsi přece v kostele.“

Dítě ihned poslechlo a pan farář hned volá: „Aha, ty jsi holčička, tak si tu čepici můžeš zase nasadit.“

< Ptá se muž kamaráda: „Modlíte se doma před jídlem?“

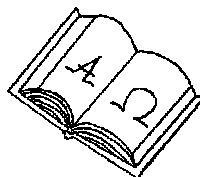
"Ne, proč? Moje žena vaří výborně!"

Kvíz

V následujících dvou sloupcích jsou uvedeny známé dvojice osob, které se objevují v biblických příbězích.

Jména jsou však zpřeházená. Spoj čarou ty, které patří k sobě.

David	Ezau
Jakub	Mojžíš
Marta	Jan
Annáš	Kaifáš
Samson	Dalila
Petr	Marie
Kain	Goliáš

FARNÍ OBČASNÍK vychází příležitostně. Zodpovídá římskokatolický farní úřad, kam také můžete posílat své příspěvky, návrhy i kritiku. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejně! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů. Řídí redakční rada: P. Mgr. Josef Zelinka, Pavel Ludvík, Pavel Rafaja. Adresa redakce: Duchovní služba, nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice (577 922 337, e-mail: obcasnik@volny.cz, internet: www.otrokovice.farnost.cz)